

NOM I COGNOMS AUTORA:

CARLA ALBIÑANA SORIANO

CURS:

2n

NIVELL:

ESO

CENTRE DOCENT:

NOSTRA SENYORA DE LA SEU (FUNDACIÓ EDUCATIVA
FRANCISCO COLL)

Jo ja no volia alçar-me en un dia com qualsevol de la meua vida d'adolescent. Sempre ocorria el mateix: plors, burles... Ja començava a dubtar de tot allò. Encara no sé si tinc el coratge suficient per a donar a conèixer la meua història, un cas de bullying vist des de l'altre extrem: l'assetjador. Però crec que és el correcte i el que m'ajudarà a deixar darrere tot açò.

Si ho pense bé, encara no m'havia parat a reflexionar quina va ser la principal raó per la qual vaig començar a fer mal als altres. La veritat és que els problemes es van originar a ma casa. El lloc on jo em sentia segura es va aenfonçar per complet i la meua vida va donar un gir radical. Tota aquella violència que vivia a ma casa quan mon pare maltractava a ma mare, quan començava a beure sense cap control mentre la seua filla veia com es convertia en un alcohòlic, va passar factura al meu comportament fent-me canviar. Totes aquelles vegades que havia de curar les ferides i cops de ma mare, quan la veia plorar sense poder fer res, quan em sentia tan impotent i sola es van convertir en un gran sentiment d'odi. I era aquest el que necessitava expressar en algun lloc, necessitava alliberar-me d'ell de qualsevol forma. Va ser així com vaig trobar d'alguna manera la forma de sentir-me alliberada, d'expressar tota aquella agressivitat que vivia diàriament després d'escola. Lamentablement no vaig adonar-me'n a temps que a causa de que jo necessitava sentir-me superior estava amargant la vida d'algunes persones del meu voltant. I va ser el bullying el camí que vaig prendre, que vaig elegir per poder eixir de la meua vida tan desgraciada.

En realitat era jo mateixa a qui podia veure reflectida en aquell rostre de dolor, de por, d'angoixa. Jo només era una xiqueta amb una vida plena de patiment i amargura. El meu cor estava ple de ressentiment i d'odi. I era darrere del paper d'assetjador on sentia que podia tindre el control sobre la vida dels altres que no tenia en la meua pròpia. Era agredint i humiliant al dèbil on jo podia expressar tota la meua ira i ràbia.

Després d'aquells moments de violència, de burles etc. era quan jo notava que un gran sentiment de culpabilitat envaïa tot el meu cos fent-me tremolar. Era quan començava a qüestionar-me si tot açò estava bé, o si era només una venjança personal per aquella vida tan desgraciada que tenia, per la gran enveja que sentia cap a aquells xiquets que encara sent dèbils i vulnerables tenien l'oportunitat de tindre un futur i sobretot poder sentir-se volguts per la seua família. Crec que era l'aspecte que més em molestava i per això feia tot el possible per fer que foren tan desgraciats com jo i per a que sentiren la soledat que experimentava jo tots els dies de la meua vida. Però encara que moltes voltes pensava a parar, una altra vegada el meu pare em decebia i d'alguna forma tots aquests remordiments desapareixien tornant-se una altra vegada en fúria i dolor. Tota aquella fúria es convertia en insults i burles. Encara que mai no m'havia atrevit a agredir físicament a cap xiquet, jo podia veure al seu rostre que les paraules poden ferir tant com qualsevol colp. Això jo ho sabia

perfectament. Sabia que totes aquelles paraules insultants es clavaven en el teu cap fins que et feien qüestionar-te si valies en realitat, si importaves a algú. I encara que moltes vegades em sentia com el xiquet que patia bullying jo era tan estúpida de fer-li'l sentir a ell, d'amargar-li la vida. En lloc de buscar ajuda i de contar els meus problemes jo vaig prendre la justícia per la meua mà i pensava que també seria just que els altres sentiren tot el que jo sentia. Però no és així, ells no devien res.

Si ho penses bé, totes les víctimes de bullying són els més dèbils però això és en realitat perquè els covards són els assetjadors. És per això que sempre busquen a aquelles persones amb defectes físics o que tenen moltes inseguretats, aprofitant-les per a fer-los molt de mal. I les nostres inseguretats, les inseguretats dels que fan bullying, són les que tapem i les que amaguem darrere d'aquesta màscara de valentia i prepotència.

Encara que sembla que cada vegada em sent més segura de parlar de tot açò i d'expressar tots els meus problemes i pensaments tot és molt difícil i al principi costa molt arribar a ser capaç de poder enfrontar-te en tu mateixa i en els teus conflictes interiors.

En realitat va ser un fet en concret el que em va marcar i el que em va ajudar a adonar-me que havia de parar amb el bullying i que tots tenen el dret de ser feliços.

Aquest esdeveniment que va marcar un abans i un després en la meua forma de pensar, va ocórrer exactament el dia 12 de Març. El dia començava com qualsevol altre, crec que era dilluns a les 8:00 del matí per tant per aquelles hores estaríem en classe de matemàtiques. Jo estaria mirant per la finestra pensant perquè "Dumbo", nom amb el qual anomenaven a Joan per a burlar-nos de les seues orelles, no havia vingut a classe i que el dia anava a ser molt avorrit sense ningú amb qui clavar-se. Però els meus dubtes es van solucionar ràpidament perquè la directora va entrar a classe per a dir-nos una cosa molt terrible: Joan havia mort. Encara tinc marcat al cap aquell sentiment d'angoixa i de no poder respirar perquè encara que buscava un explicació com que havia tingut un accident jo sabia molt bé per què havia pogut passar aquella desgràcia. L'última setmana abans que Joan haguera mort, la veritat és que ja em trobava un poc cansada d'estar fent-li sempre el mateix i per això em vaig allunyar un poc de les burles. Però recorde que una d'eixes vesprades els meus amics es van sobrepassar amb ell i li van donar una bona pallissa. Fins, encara que jo no vaig participar, vaig poder escoltar des d'un racó que algú li deia que ja era hora que es suicidara que no el volia ningú.

Després de parlar amb cara de preocupació, la directora va cridar-nos un a un al despatx per tal de parlar sobre la nostra relació amb Joan. Després que ja haguera parlat amb tots els meus amics i companys em va cridar a mi. Encara

tremole quan recorde el moment de seure'm davant d'ella. Però sense dubte el pitjor va ser quan em va mostrar un carta escrita a mà per Joan abans de tirar-se per balcó de sa casa.

Totes aquelles paraules mai en la meua vida desapareixeran del meu cap. Aquella carta era el clar exemple del pitjor que pot passar per burlar-se i insultar. Demostra que tot allò que pot començar com una broma, com un joc no ho és i a més que cada vegada va creixent fins a un punt en el qual la persona ja no aguanta més, no pot suportar el mateix tots els dies. Aquell dia va suposar per a mi entendre la gravetat de l'assumpte i el mal que havíem causat només per voler sentir-nos superiors o per qualsevol ximpleria que havia arruïnat la vida d'una família, d'un pare i d'una mare. La veritat és que m'agradaria haver rebut un càstig per tot aquell desastre que havíem causat però per a la meua sorpresa el meu nom no apareixia en aquella carta d'acomiadament. Cap dels nostres noms estava escrit entre aquelles línies la qual cosa em va enfonsar per complet. Aquell xiquet que s'havia llevat la vida per la nostra culpa no ens havia delatat, fins i tot en la seua carta deia que encara amb tot el patiment que li havíem fet passar a l'escola, no volia acusar-nos.

Després d'eixugar-me les llàgrimes vaig armar-me de valor. Després d'una hora que vaig estar relatant la història, la directora va decidir ajuntar-nos a tots aquells que constantment molestàvem a Joan. Tots començaren a tirar la culpa als altres, aquell era un complet caos i ningú assumia la seua responsabilitat com havia fet jo. Fins i tot els meus amics van tirar-me a mi la culpa i amenaçar-me per haver-ho contat tot. Però en aquells moments jo em sentia per primera volta en molt de temps alliberada completament i l'únic que m'importava de veritat era poder anar a parlar amb els destrossats pares de Joan i poder oferir-los les meus disculpes encara que sabia perfectament que mai podrien reemplaçar el fill que havien perdut i que en realitat de poc servien.

Quan tornava aquell dia a casa com qualsevol altre, vaig tindre la idea d'apropar-me a casa de Joan ja que vivia prop de mi. Però una vegada en la porta no vaig tindre el coratge de cridar al timbre, ni de veure la cara dels seus pares, ni de contar-los que per la nostra culpa el seu fill havia mort. Mentre reflexionava a la meua habitació sobre tot el succeït vaig arribar a la conclusió que necessitava ajuda professional per a poder superar aquell sentiment de penediment i dolor. Cada vegada que pensava en Joan notava com que em faltava l'alé. Fins i tot en alguns moments no tenia ganes ni de viure amb aquella sensació de culpabilitat que no em deixava en pau.

Així és com vaig trobar ajuda. Tots els dimecres per la vesprada anava a un grup de xics que, com jo, tenien grans problemes i que necessitaven algú en qui confiar ja que a la seua casa les coses eren molt complicades. Cada

vegada que seia amb ells i que parlaven de la nostra situació tant d'haver fet com d'haver patit bullying em sentia acceptada i fins i tot volguda. Sabia que podia recolzar-me en ells.

D'alguna forma, aquell grup es va convertir en una salvació per a mi. I encara que sabia que aquella sensació de culpa mai podria desaparèixer amb tota l'ajuda que rebia podria aprendre a sobreportar-la i podria aconseguir superar els meus temors per a aconseguir el meu objectiu: poder parlar cara a cara amb els pares de Joan.

Al principi va costar molt. Durant un mes vaig anar totes les vesprades després d'escola a casa de Joan, però sempre passava el mateix: no m'atrevia a cridar al timbre. Fins i tot vaig pensar moltes vegades a rendir-me però al final sempre tornava perquè quan sentia que no podia fer-ho, un força interna m'obligava a anar i parlar amb ells. Era ja com un objectiu fixe que pensava aconseguir costara el que costara. Encara que em pareixia impossible fins i tot a mi, va arribar el dia. Jo en realitat no volia intentar-ho però va succeir una cosa que em va obligar a fer-ho completament. Mon pare, que no sé ni com ni quan es va assabentar que anava a un grup de recolzament, va decidir fer-me una promesa per primera volta en molt de temps. Clar que aquesta es suposava que era ja la verdadera: si jo anava a casa de Joan i aconseguia enfrontar-me a la meua por, ell aniria a un centre de rehabilitació per a poder desenganxar-se de la beguda i així no tornar a pegar a ma mare mentre estiguera ebri.

Gràcies a aquesta promesa vaig ser capaç d'anar a parlar amb els pares de Joan, dos mesos després de la seua mort. Per primera vegada en aquell mes vaig tocar a la porta. Després d'una llarga conversació, després de moltes llàgrimes tant per part dels seus pares com meues, vaig aconseguir relatar la trista història del bullying que el seu fill havia patit. Però sorprenentment, quan jo esperava que en acabar de contar-ho tot començaren a cridar-me i em tiraren de sa casa, els seus pares em van donar una gran abraçada acompanyada d'un gràcies per haver-los alliberat de la càrrega de no saber per quina raó el seu fill s'havia llevat la vida. I va ser quan jo vaig preguntar per què no estaven enfadats en mi, per què no cridaven a la policia per a fer una investigació sobre tot allò. I crec fermament que la seua resposta que va ser el que definitivament em va canviar. Amb un somriure em van contestar: Encara que sempre tindrem eixa espineta al cor per la mort de Joan a causa del bullying no serveix de res enfadar-se ja que no podem recuperar mai el nostre fill. I a més ell segur que ho hauria volgut així. Ell hauria desitjat que lluitarem per a frenar el bullying. I a més havia sigut una gran benedicció per ells que jo anara a contar-los la veritat sobre la mort del seu fill i poder saber per fi que ells eren uns bons pares i que la vida de Joan no havia sigut una desgràcia per la seua culpa.

Amb tot açò no vull justificar de cap manera el meu comportament, al contrari, vull recriminar-me haver sigut tan estúpida de voler amargar la vida d'altres xiquets perquè la meua era una desgràcia. I sobretot espere que haver contat la meua història servisca d'inspiració per a molt altres joves que es troben en la mateixa situació en la qual jo estava. Per a que busquen ajuda i que prenguen al camí correcte. I el que més vull és aportar un poquet per a frenar el bullying, perquè amb xicotetes accions poden fer una gran muntanya que pot canviar la vida de tots aquells xiquets que pateixen o que fan bullying.